Scanned with CamScanner

Eleanor Estes

O sută de rochii

Ilustrații de Louis Slobodkin

Traducere din engleză
de Lavinia Braniște

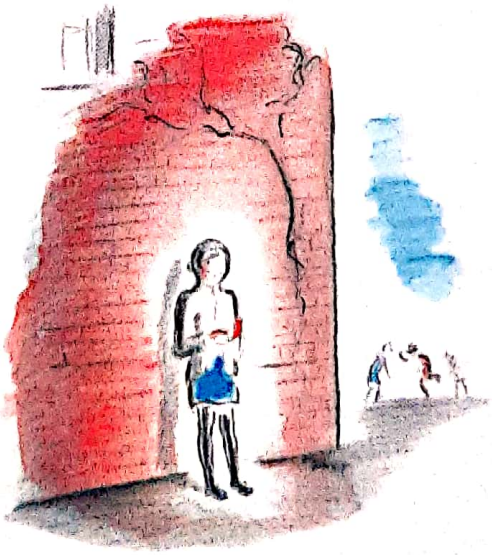

ARTHUR

Scanned with CamScanner

Redactori: Ioana Vîlcu, Florentina Hojbotă
Tehnoredactor: Crenguța Rontea
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ESTES, ELEANOR
O sută de rochii / Eleanor Estes; trad. de Lavinia Braniște; il. de Louis Slobodkin. – București: Editura Arthur, 2017
ISBN 978-606-788-132-5

I. Braniște, Lavinia (trad.)
II. Slobodkin, Louis (il.)

821.111-31=135.1

ELEANOR ESTES
The Hundred Dresses

Copyright © 1944 by Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company
Copyright renewed © 1972 by Eleanor Estes and Louis Slobodkin
Foreword copyright © 2004 by Helena Estes
Published by special arrangement with Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company.

© Editura Arthur, 2017, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.

Scanned with CamScanner

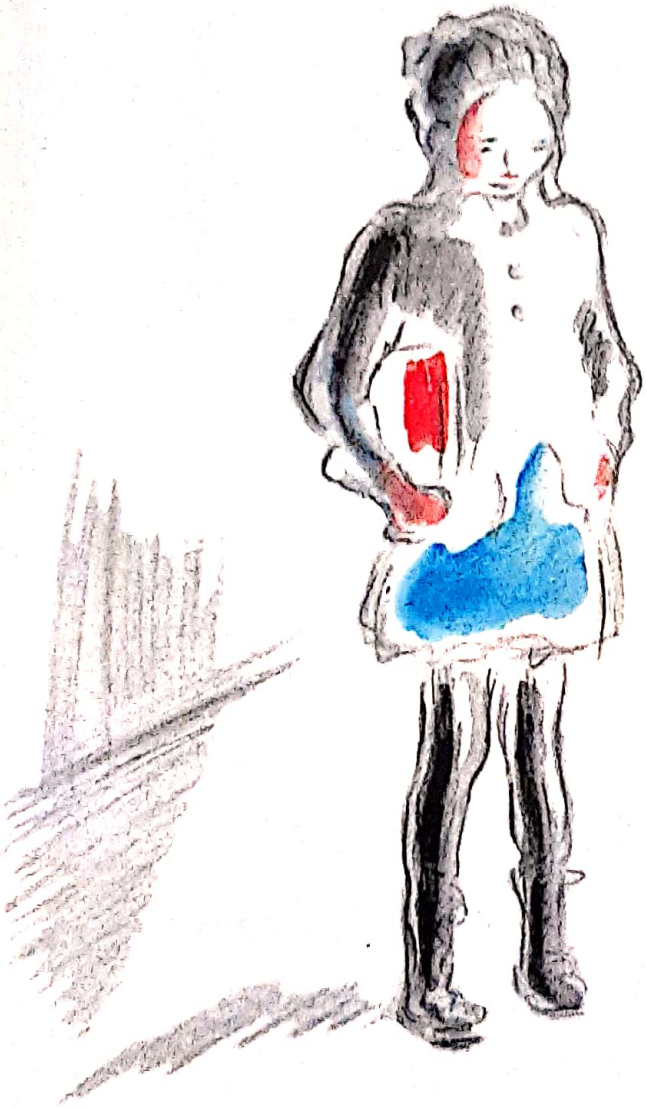

Scanned with CamScanner

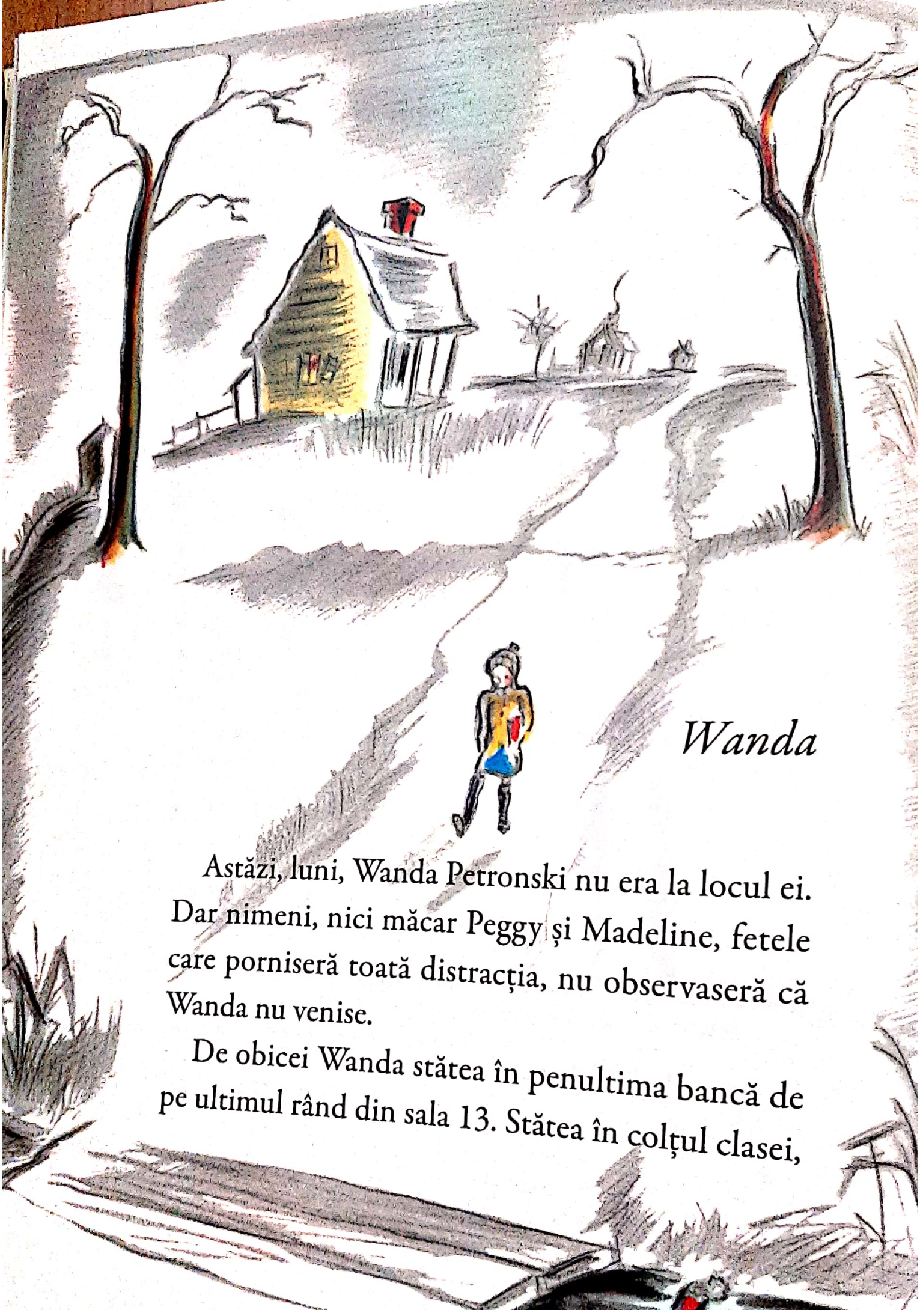

Wanda

Astăzi, luni, Wanda Petronski nu era la locul ei. Dar nimeni, nici măcar Peggy și Madeline, fetele care porniseră toată distracția, nu observaseră că Wanda nu venise.

De obicei Wanda stătea în penultima bancă de pe ultimul rând din sala 13. Stătea în colțul clasei,

Scanned with CamScanner

unde stăteau și băieții neciopliți, care nu aveau note bune în catalog. Colțul clasei era locul în care picioarele n-aveau deloc liniște; aici se râdea cel mai tare când se spunea ceva amuzant, iar podeaua era mereu plină de pământ și noroi.

Wanda nu stătea acolo pentru că era necioplită și gălăgioasă. Dimpotrivă, era foarte liniștită și rareori zicea ceva. Și nimeni n-o auzise niciodată râzând tare. Câteodată își schimonosea buzele într-un fel de zâmbet strâmb, dar asta era tot.

Nimeni nu știa exact de ce stă Wanda pe locul acela. Singurul motiv părea a fi că venea tocmai din Boggins Heights și de obicei avea încălțările pline de noroi uscat, pe care-l aduna de pe drumurile de țară. Poate că învățătoarei îi plăcea să-i pună pe toți copiii care ar fi putut veni cu încălțămintea murdară în același colț al clasei. Dar de Wanda Petronski nu-i prea păsa nimănui, atâta vreme cât fata era în clasă.

Scanned with CamScanner

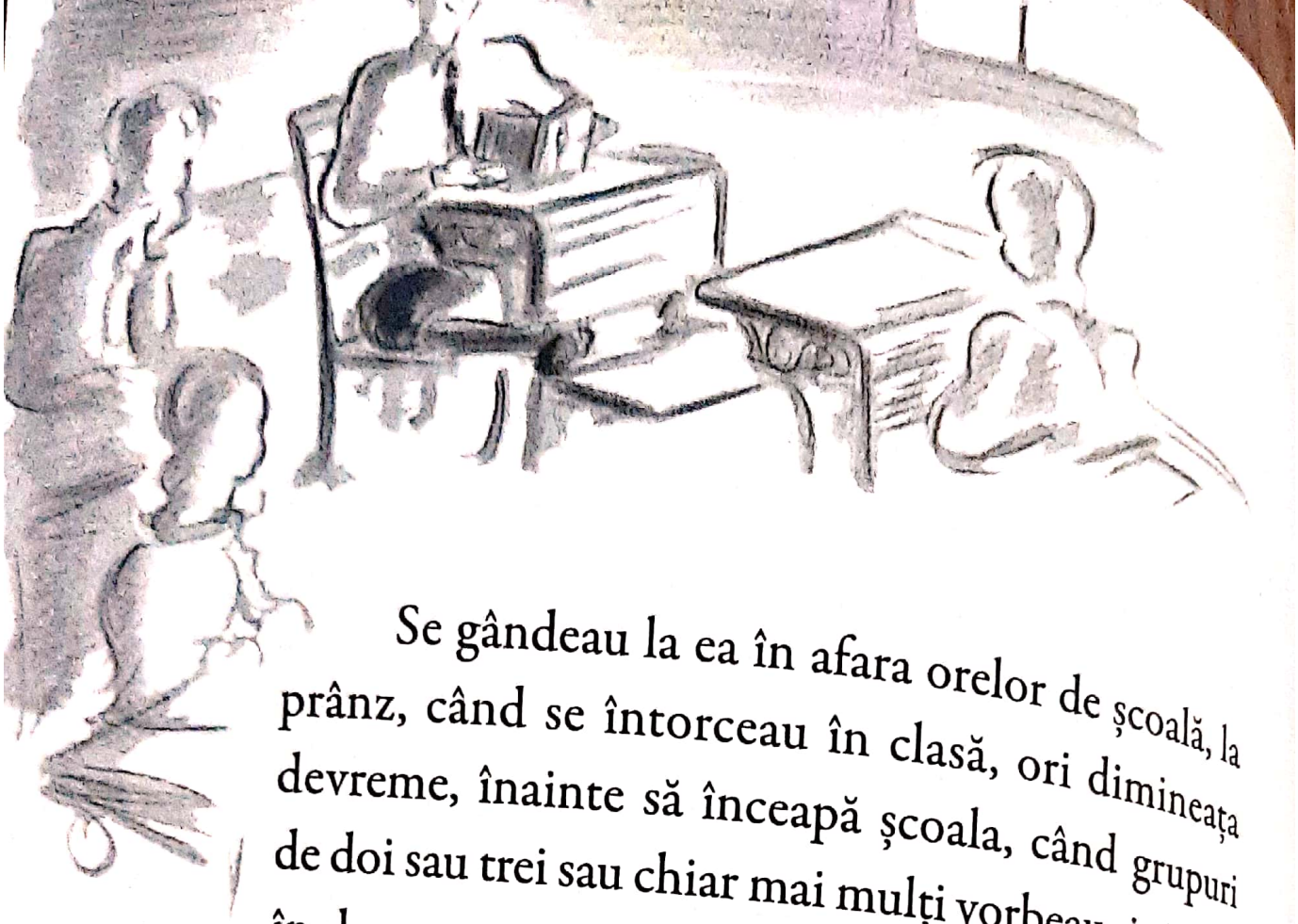

Se gândeau la ea în afara orelor de școală, la prânz, când se întorceau în clasă, ori dimineața devreme, înainte să înceapă școala, când grupuri de doi sau trei sau chiar mai mulți vorbeau și râdeau în drum spre curtea școlii.

Câteodată o așteptau pe Wanda, dar numai ca să se distreze pe seama ei.

Wanda n-a apărut la școală nici a doua zi, marți. Și, din nou, nimeni nu i-a remarcat absența, în afară de învățătoare și poate de Bill Byron, băiatul înalt care stătea pe scaunul din spatele Wandei și care putea acum să-și întindă picioarele lungi de-o parte și de alta a băncii ei goale și să stea acolo ca o broască, spre amuzamentul celor din colțul lui.

Dar miercuri, Peggy și Maddie, care stăteau în primele bănci, împreună cu alți copii care aveau note bune și nu aduceau o mulțime de noroi pe încălțări,

Scanned with CamScanner

au observat că Wanda nu era acolo. Peggy era cea mai populară fată din școală. Era drăguță, avea multe haine frumoase și părul castaniu-roșcat și cârlionțat. Maddie era cea mai bună prietenă a ei.

Peggy și Maddie observaseră că Wanda era absentă pentru că din cauza ei întârziaseră la școală. O tot așteptaseră pe Wanda – să se distreze un pic pe seama ei –, iar ea pur și simplu nu venise. Și-au tot zis că trebuia să apară dintr-un moment în altul. L-au văzut pe Jack Beggles alergând înspre școală, cu cravata strâmbă și cu șapca aproape căzându-i de pe cap. Și-au dat seama că probabil era târziu, pentru că băiatul reușea întotdeauna să se așeze pe scaun exact când suna clopoțelul, de parcă tocmai înscria un eseu

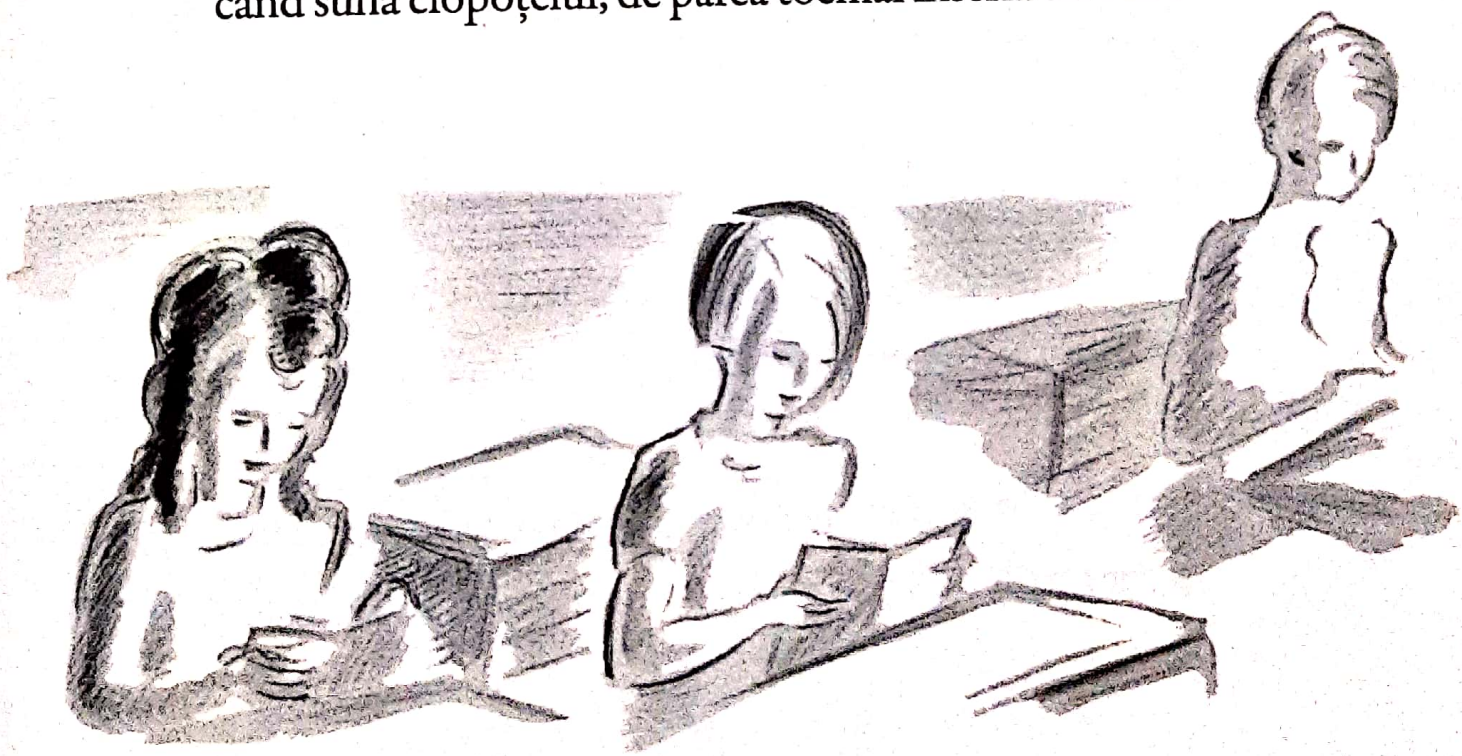

Scanned with CamScanner

la fotbal. Dar ele au mai așteptat un minut, apoi încă unul și încă unul, sperând că Wanda o să apară. În cele din urmă au fost nevoite s-o rupă la fugă fără s-o fi văzut.

Cele două fete au ajuns în clasă după ce se închiseseră ușile. Copiii recitau la unison din discursul

Scanned with CamScanner

de la Gettysburg[1], căci așa începea domnișoara Mason întotdeauna lecția. Peggy și Maddie s-au strecurat la locurile lor chiar când colegii lor recitau ultimele rânduri...

— „...că cei care au murit nu vor fi murit în van; că țara va renaște întru libertate, cu voia lui Dumnezeu, iar cârmuirea poporului de către popor și pentru popor nu va pieri de pe pământ."

[1] Discurs ținut de președintele american Abraham Lincoln, la data de 19 noiembrie 1863, în timpul Războiului Civil, într-o ceremonie care a avut loc la Cimitirul Militar Național din Gettysburg, Pennsylvania.

Scanned with CamScanner

Jocul rochiilor

După ce Peggy și Maddie nu s-au mai simțit ca niște intruse într-o oră deja începută, s-au uitat în spatele clasei și au văzut că Wanda nu era la locul ei. Mai mult, pe bancă se pusese praful și părea că Wanda nu fusese acolo nici cu o zi în urmă. Și, dacă se gândeau mai bine, nici cu o zi în urmă n-o văzuseră. O așteptaseră un pic, dar apoi uitaseră de ea până să ajungă la școală.

O așteptau adesea pe Wanda Petronski, dar numai ca să se distreze pe seama ei.

Scanned with CamScanner

Wanda locuia tocmai în Boggins Heights, dar Boggins Heights nu era un loc în care să trăiești. Era plăcut să mergi acolo să culegi vara flori de câmp, dar îți țineai mereu respirația până treceai cu bine de casa galbenă a lui moș Svenson. Oamenii din oraș spuneau că moș Svenson nu e bun de nimic. Nu muncea și, încă și mai rău, casa și curtea îi erau îngrozitor de murdare, vedeai cutii ruginite de conserve împrăștiate peste tot și chiar și o pălărie veche de paie. Locuia singur, doar cu câinele și cu pisica lui. Nici nu e de mirare, spuneau oamenii din oraș. Cine ar fi trăit cu el? Și circulau multe povești despre moș Svenson, iar poveștile erau din acelea care-i făceau pe oameni să treacă repede de casa lui chiar și ziua în amiaza mare și să-și dorească să nu dea nas în nas cu el.

Dincolo de casa lui Svenson mai erau împrăștiate câteva gospodării mici, iar într-una dintre acestea locuia și Wanda Petronski, împreună cu tatăl și cu fratele ei, Jake.

Wanda Petronski. Cei mai mulți dintre copiii din sala 13 nu aveau asemenea nume. Ei aveau nume ușor de pronunțat, cum ar fi Thomas, Smith sau

Scanned with CamScanner

Allen. Mai era un băiat pe care-l chema Bounce, Willie Bounce, iar celorlalți li se părea ciudat, dar nu în același fel în care era ciudat Petronski.

Wanda nu avea niciun prieten. Venea la școală singură și pleca singură. Era îmbrăcată întotdeauna cu o rochie albastră decolorată, care nici nu-i venea bine. Era curată, numai că arăta ca și cum n-ar fi fost niciodată călcată cum trebuie. N-avea niciun prieten, dar o mulțime de fete stăteau de vorbă cu ea. O așteptau sub arțarii de la colțul străzii Oliver. Sau o înconjurau în curtea școlii când ea stătea și se uita la fetele mai mici care jucau șotron pe pământul tare, bătucit.

— Wanda, spunea Peggy în modul cel mai politicos cu putință, de parcă i s-ar fi adresat domnișoarei

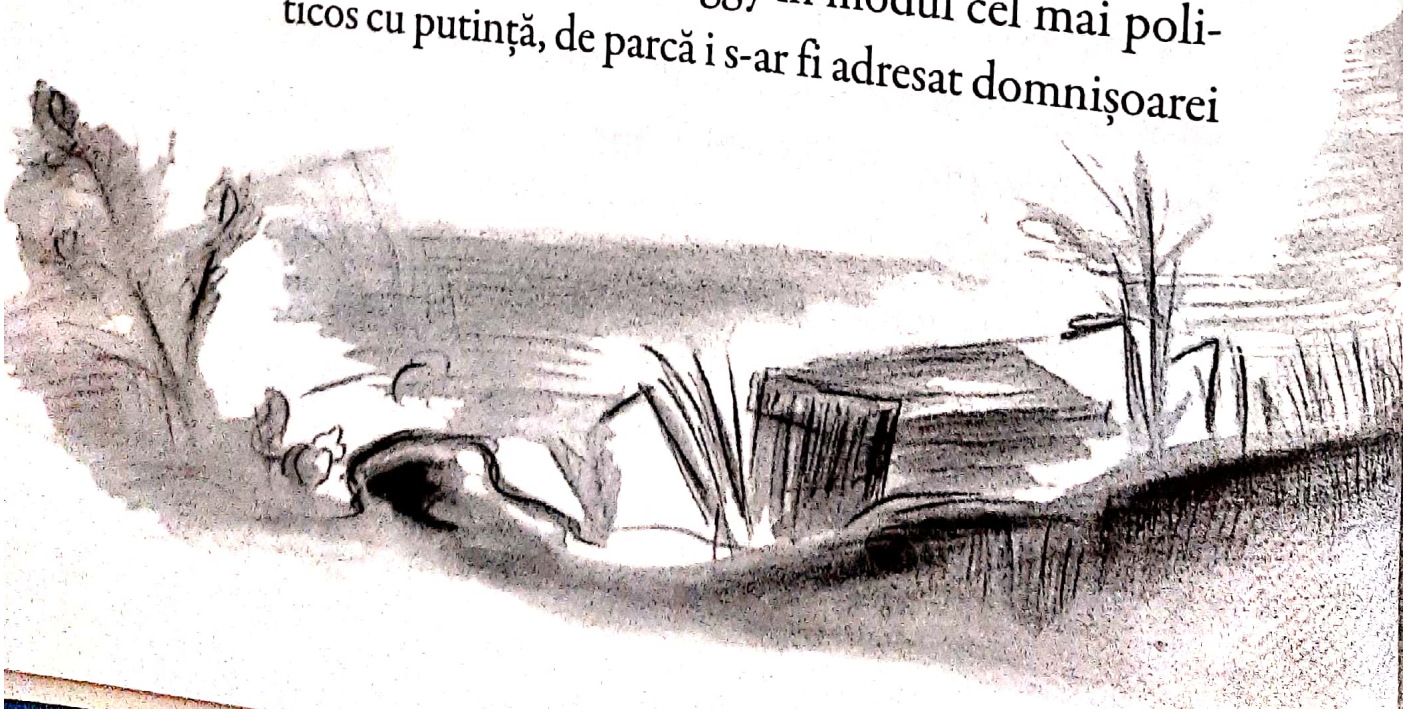

Scanned with CamScanner

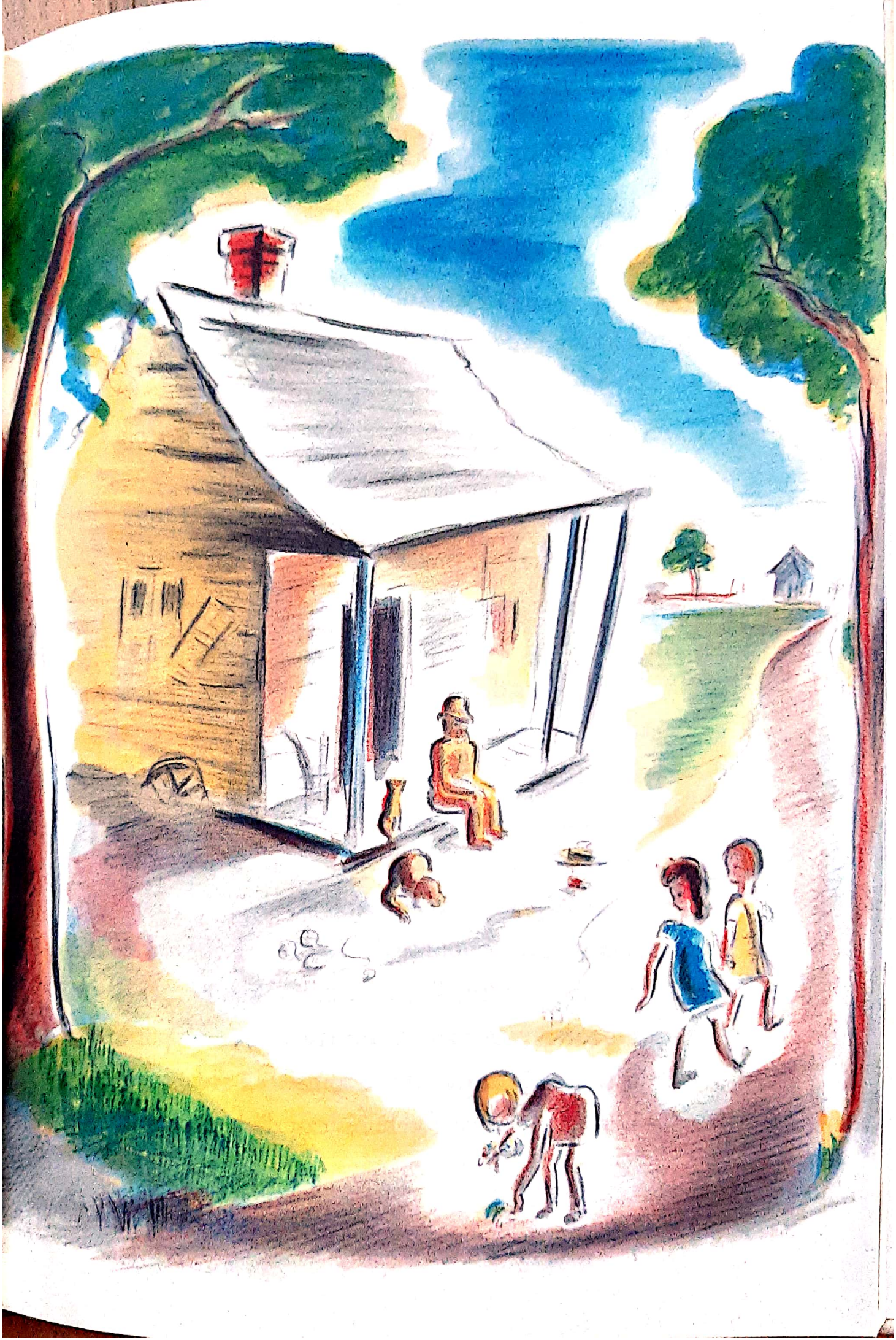

Scanned with CamScanner

Manson sau, poate, directorului. Wanda, zicea ea, făcând un semn cu cotul unei prietene, ia zi-ne. Câte rochii spuneai că ai în dulap?

— O sută, zicea Wanda.

— O sută! strigau toate fetele, nevenindu-le să creadă, iar cele mici se opreau – nu mai jucau șotron și ascultau.

— Da, o sută, toate aranjate frumos, zicea Wanda.

Apoi își strângea buzele subțiri și tăcea.

— Și cum sunt? Toate numai de mătase, pun pariu, zicea Peggy.

— Da, toate de mătase, toate culorile.

— Și de catifea?

— Da, și de catifea. O sută de rochii, repeta Wanda într-o doară. Toate aranjate frumos în dulapul meu.

Apoi o lăsau să plece. Și apoi, când ea încă nu se îndepărtase prea mult, nu se puteau abține și izbucneau în strigăte și hohote de râs.

O sută de rochii! Era evident că singura rochie pe care o avea Wanda era cea albastră pe care o purta în fiecare zi. Și atunci de ce spunea că are o sută? Ce mai poveste! Iar fetele râdeau disprețuitor în

Scanned with CamScanner

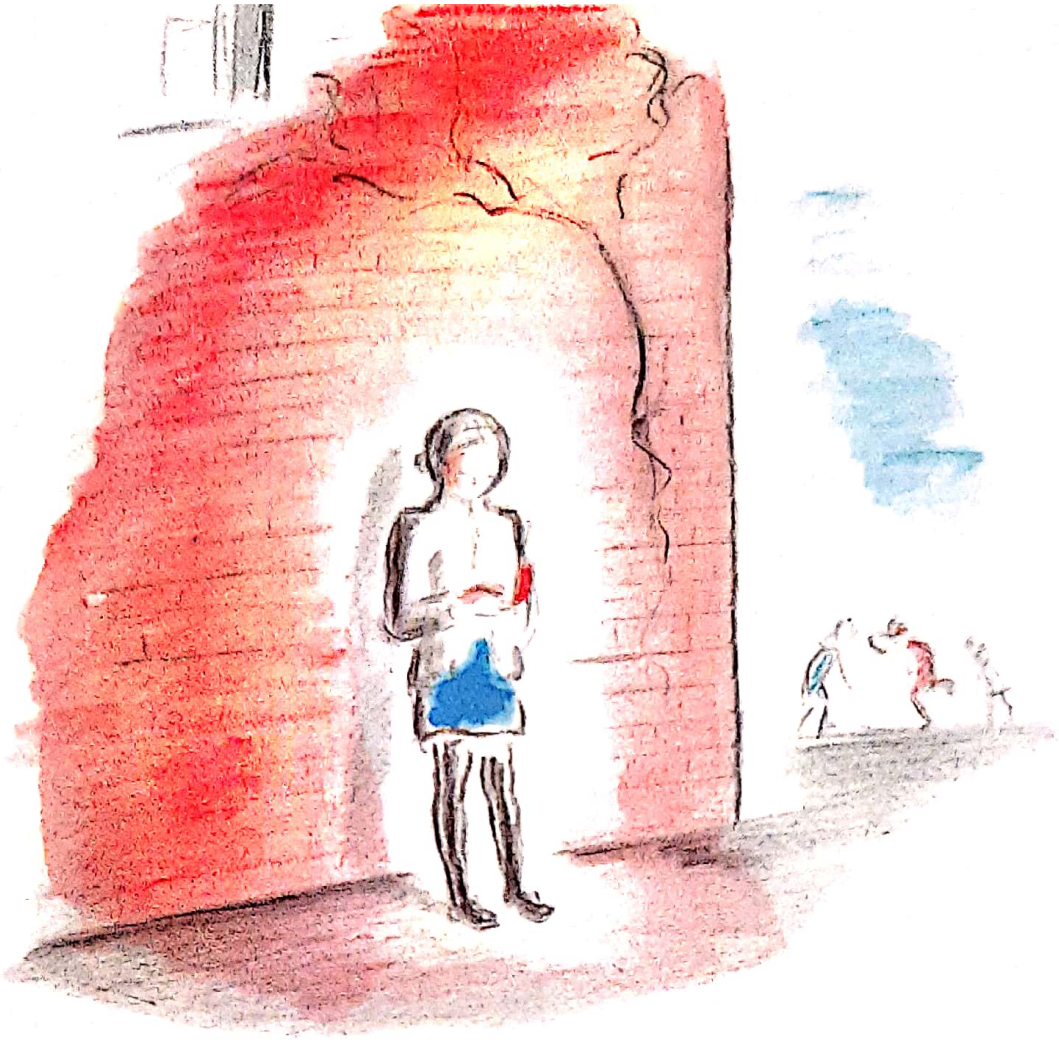

timp ce Wanda se ducea mai încolo, la soare, lângă zidul de cărămidă al școlii acoperit cu iederă, unde stătea de obicei și aștepta să sune clopoțelul.

Dar, dacă fetele se întâlneau cu Wanda la colțul străzii Oliver, atunci o luau cu ele și se opreau tot la câțiva pași ca să-i pună și mai multe întrebări pline de îndoială. Și nu vorbeau întotdeauna numai despre rochii. Uneori vorbeau despre pălării sau paltoane sau chiar pantofi.

Scanned with CamScanner

— Câți pantofi spuneai că ai?

— Șaizeci.

— Șaizeci! Șaizeci de perechi sau șaizeci de pantofi?

— Șaizeci de perechi. Toate aranjate frumos în dulapul meu.

— Ieri ai zis cincizeci.

— Acum am șaizeci.

Afirmația aceasta a fost întâmpinată cu strigăte de o politețe exagerată.

— Toate la fel? au strigat fetele.

— A, nu. Fiecare pereche e diferită. Toate culorile. Toate aranjate frumos.

Iar Wanda își întorcea repede privirea de la Peggy și se uita către un punct îndepărtat, de parcă s-ar fi uitat departe în fața ei și n-ar fi văzut nimic acolo.

Apoi fetele de pe margine se îndepărtau treptat, râzând și, încet-încet, în perechi, grupul se risipea. Peggy, care inventase acest joc, și Maddie, prietena ei de nedespărțit, erau ultimele care plecau. Și în cele din urmă pornea și Wanda, cu ochii goi și cu maxilarul încleștat, ridicând umărul stâng din când în

Scanned with CamScanner

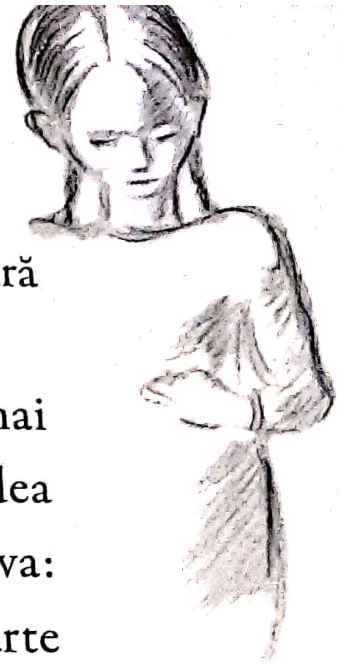

când cu gestul acela caraghios al ei, și mergea singură până la școală.

Peggy nu era chiar rea. Îi proteja pe copiii mai mici de bătăuși. Și plângea ore în șir dacă vedea un animal maltratat. Dacă ar fi întrebat-o cineva: „Nu crezi că ești rea cu Wanda?“, ar fi fost foarte surprinsă. Rea? De ce-o ținea Wanda pe-a ei că are o sută de rochii? Oricine își dădea seama că era o minciună. De ce se încăpățâna să mintă? Și nici nu mai cunoștea pe cineva ca ea, nu era normală. Altfel de ce ar fi avut un nume ca ăla? Oricum, n-o făceau niciodată să plângă.

Cât despre Maddie, pe ea o deranja faptul c-o întrebau pe Wanda în fiecare zi câte rochii și pălării are și câte din alea și câte din celelalte. Maddie era și ea săracă. De obicei purta haine căpătate de la alții. Bine că nu stătea în Boggins Heights și n-avea un nume caraghios. Și nici nu-i strălucea fruntea așa cum îi strălucea Wandei fruntea bombată. Oare ce folosea? Vreun săpun de pe vremea lui Pazvante? Toate fetele voiau să știe.

Scanned with CamScanner

Uneori, când Peggy o lua la întrebări pe Wanda pe tonul acela politicos-batjocoritor, Maddie se simțea jenată și se uita cu atenție la pietricelele pe care le avea în palmă, își făcea de lucru cu ele și nu zicea nimic. Nu neapărat pentru că-i părea rău de Wanda. Ea nu i-ar fi dat atenție Wandei dacă Peggy n-ar fi inventat jocul cu rochiile. Dar dacă Peggy și ceilalți se luau și de ea după aceea? Poate că nu era la fel de săracă precum Wanda, dar era săracă. Bineînțeles că n-ar face greșeala să spună că ar avea o sută de rochii. Dar tot nu i-ar fi plăcut să înceapă să se ia de ea. Chiar deloc! O, Doamne! Își dorea cu adevărat ca Peggy să n-o mai sâcâie pe Wanda Petronski.

Scanned with CamScanner

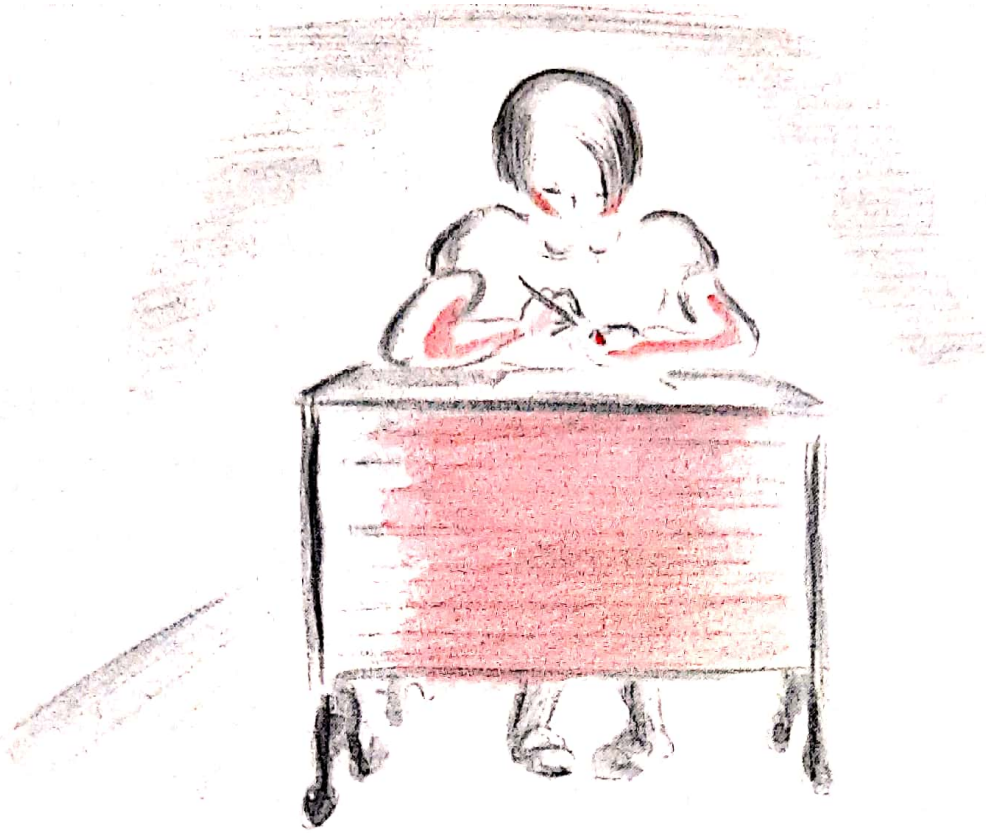

O zi senină

Maddie nu reușea nicicum să se apuce de exercițiile pe care le avea de făcut.

Și-a ascuțit creionul, răsucindu-l cu mare atenție în ascuțitoarea mică și roșie, lăsând resturile să cadă într-o grămăjoară ordonată pe o bucată de hârtie și încercând să nu lase praful de la mină să ajungă pe caietul curat de aritmetică.

S-a încruntat puțin și fruntea i s-a încrețit. În primul rând, nu-i plăcea să întârzie la școală. Și, în al

Scanned with CamScanner

doilea rând, se tot gândea la Wanda. Deși goală, banca Wandei părea să fie cumva singurul lucru pe care-l vedea când se uita în acea parte a clasei.

Oare cum începuse jocul cu cele o sută de rochii, se întreba ea neliniștită. Era greu să-și amintească perioada în care nu jucau jocul acela cu Wanda; părea să fi fost cu foarte mult timp în urmă. Acum jocul cu cele o sută de rochii era ca gimnastica de dimineață, însă atunci, demult, totul părea mult mai plăcut. A, da. Și-a amintit. Începuse în ziua în care Cecile se-mbrăcase pentru prima oară cu rochia ei nouă și roșie. Dintr-odată își aduse aminte foarte clar toată scena.

Era o zi senină de septembrie. Nu, trebuie să fi fost octombrie, pentru că, atunci când ea și Peggy au venit la școală, ținându-se una pe alta pe după talie și cântând, Peggy a zis:

— Știi ce? Ziua asta de octombrie mă face să mă gândesc la expresia „un albastru infinit".

Maddie și-a amintit pentru că după aceea vremea nu i s-a mai părut senină, deși nu se schimbase deloc.

Scanned with CamScanner

Când au cotit de pe strada Oliver pe Arțarului, au clipit amândouă. Pe Oliver era umbră, dar acum soarele de dimineață le bătea direct în ochi. În afară de asta, scânteieri de culoare veneau de la un grup de șase-șapte fete de pe cealaltă parte a străzii. Pulovere-rele și jachetele și rochiile lor, albastre, aurii și roșii, și mai ales una stacojie, reflectau razele soarelui ca niște bucăți strălucitoare de sticlă.

Bătea un vânt rece și proaspăt care le făcea rochiile să foșnească și le sufla părul în ochi. Fetele erau toate entuziasmate și strigau, și fiecare încerca să vorbească mai tare decât celelalte. Maddie și Peggy s-au alăturat și ele grupului, discuțiilor și râsetelor.

Au fost întâmpinate călduros.

— Bună, Peg! Bună, Maddie! Ia uitați-vă la Cecile!

Erau entuziasmate de rochia lui Cecile – o rochie stacojie, cu pălărie și ciorapi asortați. Era o rochie strălucitoare și nouă și foarte frumoasă. Toate fetele o admirau – și o admirau și pe Cecile. Cecile mergea la balet și avea haine mai frumoase decât majoritatea fetelor. Și avea și geanta de satin negru, iar

Scanned with CamScanner

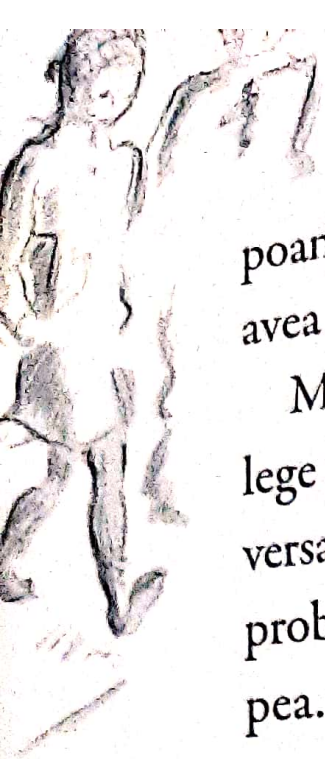

poantele prețioase de satin îi atârnau pe umeri. Astăzi avea oră de balet.

Maddie s-a așezat pe bordura de granit ca să-și lege șireturile de la pantofi. Asculta bucuroasă conversația fetelor. Păreau toate deosebit de vesele astăzi, probabil pentru că era o zi atât de senină. Totul sclipea. Mai departe, la capătul străzii, soarele strălucea și transforma apa albastră a golfului în argint. Maddie a luat un ciob de oglindă și a reflectat un cerc mic de lumină îmbrăcat în culorile curcubeului pe case, pe copaci și pe vârful stâlpului de telegraf.

Și atunci au apărut Wanda și fratele ei, Jake.

Nu se întâmpla prea des să vină împreună la școală. Jake trebuia să ajungă foarte devreme, pentru că-l ajuta pe bătrânul domn Heany, îngrijitorul, cu cazanul de încălzire, grebla frunzele uscate sau făcea alte munci ciudate înainte să se deschidă școala. Probabil că astăzi avea să întârzie.

Până și Wanda părea drăguță în soarele acela strălucitor, iar rochia ei albastru-deschis părea desprinsă din cerul de vară. Și fesul acela ponosit pe care-l purta – probabil că Jake îl găsise pe undeva – părea

Scanned with CamScanner

aproape elegant. Maddie îi privea dusă pe gânduri în timp ce direcționa razele de lumină ici-colo cu ciobul de oglindă. Și nu prea a băgat de seamă când Wanda s-a oprit brusc atunci când ea și fratele ei au ajuns lângă fetele care râdeau și vorbeau tare.

— Haide, l-a auzit Maddie pe Jake. Trebuie să mă grăbesc. Trebuie să deschid porțile și să sun clopoțelul.

— Du-te singur, a zis Wanda. Eu aș rămâne aici.

Jake a ridicat din umeri și și-a continuat drumul pe Strada Arțarului. Wanda s-a apropiat încet de grupul de fete. Părea că ezită foarte, foarte mult înainte de fiecare pas. Era ca un animal sfios, pregătit să fugă în caz că ceva l-ar fi speriat.

Chiar și așa, pe chipul Wandei se vedea o urmă vagă de zâmbet. Probabil că și ea era fericită – toată lumea era fericită într-o zi ca asta.

În timp ce Wanda se alătura fetelor de pe marginea grupului, Maddie s-a ridicat și s-a apropiat de Peggy, ca să admire și ea rochia cea nouă a lui Cecile. A uitat de Wanda și oricum grupul se tot mărea cu fetele care se opreau ca să admire noua rochie a lui Cecile.

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

— E minunată! a spus cineva.

— Da, eu am o rochie albastră nouă, dar nu e așa de frumoasă ca asta, a zis altcineva.

— Mie tocmai mi-a cumpărat mama o rochie în carouri roșii.

— Eu am o rochie nouă pentru orele de dans.

— O s-o pun pe mama să-mi ia și mie una exact ca a lui Cecile.

Toată lumea vorbea cu toată lumea. Nimeni nu-i spunea nimic Wandei, dar ea era acolo și făcea parte din mulțime. Fetele s-au strâns mai mult în jurul lui Cecile, vorbind în continuare toate în același timp și admirând-o, iar Wanda era cumva prinsă în mijlocul grupului. Nimeni nu vorbea cu ea și nimeni nu se gândea măcar că se află și ea acolo.

Maddie, amintindu-și ce s-a întâmplat după aceea, s-a gândit că poate Wanda a crezut că nu trebuia decât să spună și ea ceva ca să fie ca fetele acelea. Și n-avea să fie greu, pentru că ele nu făceau altceva decât să vorbească despre rochii.

Maddie stătea lângă Peggy. Wanda stătea și ea lângă Peggy, dar în partea cealaltă. Dintr-odată

Scanned with CamScanner

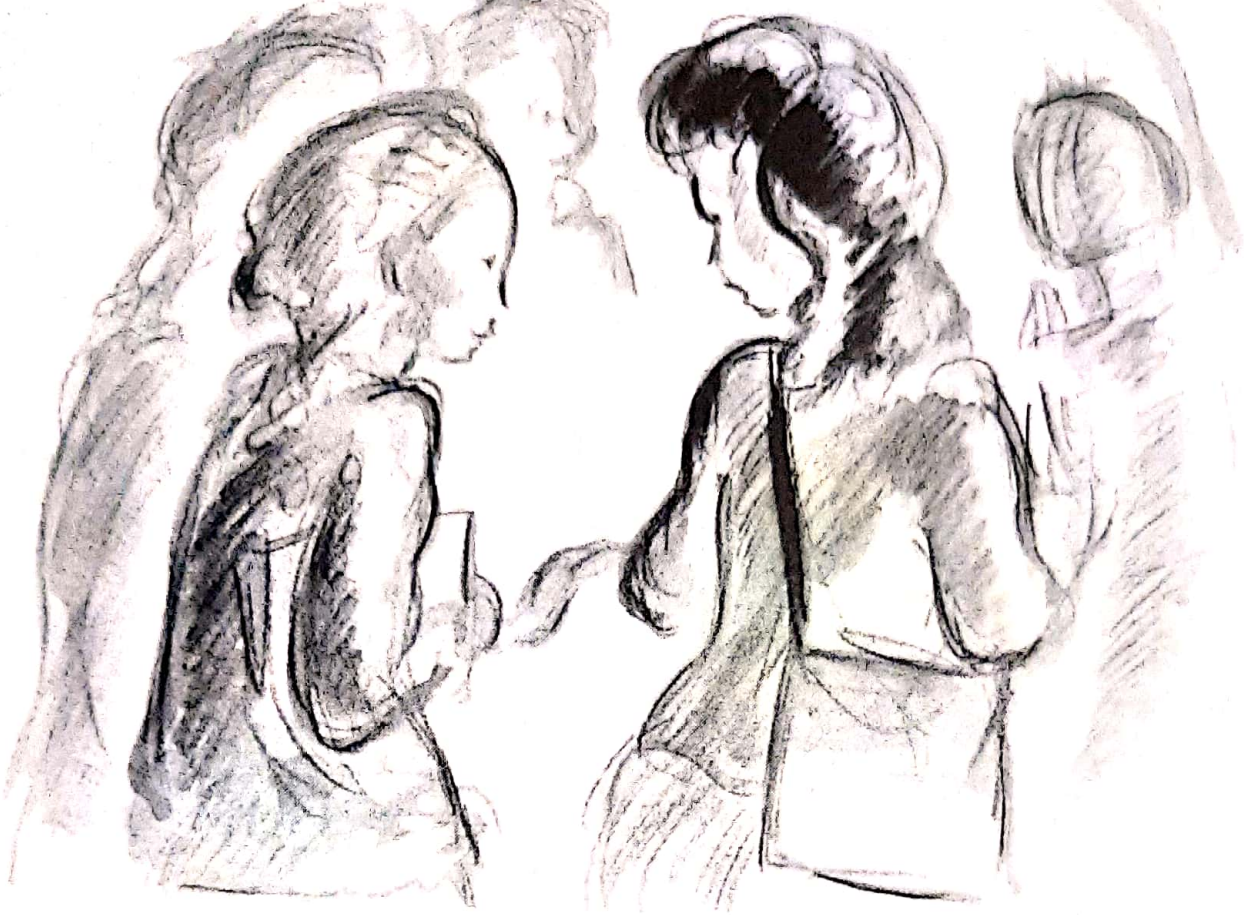

Wanda a apucat-o pe Peggy cu putere de braț și i-a spus ceva. Ochii ei albastru-deschis străluceau și părea entuziasmată, ca toate celelalte fete, de altfel.

— Poftim? a întrebat Peggy, căci Wanda vorbise foarte încet.

Wanda a ezitat o clipă, apoi a repetat mai clar ce spusese.

— Eu am o sută de rochii acasă.

— Asta mi s-a părut și mie c-ai spus. O sută de rochii. O sută!

Scanned with CamScanner

Vocea lui Peggy se auzea tot mai tare.

— Hei, copii! a strigat ea. Fata asta are o sută de rochii.

S-a făcut liniște, iar mulțimea care până atunci o înconjurase pe Cecile a venit curioasă în jurul Wandei și al lui Peggy. Fetele s-au uitat cu atenție la Wanda, întâi cu îndoială, apoi cu suspiciune.

— O sută de rochii? au zis ele. Nimeni nu poate avea o sută de rochii.

— Eu am totuși.

— Wanda are o sută de rochii.

— Și atunci unde sunt?

— La mine în dulap.

— A, nu vii cu ele la școală.

— Nu. Pentru petreceri.

— A, deci vrei să spui că tu nu ai rochii de zi.

— Ba da, am tot felul de rochii.

— De ce nu le porți la școală?

Preț de o clipă, Wanda n-a mai spus nimic. A strâns din buze. Apoi a repetat nepăsătoare, de parcă ar fi fost o lecție pe care a învățat-o la școală.

— O sută. Toate aranjate frumos în dulap.

Scanned with CamScanner

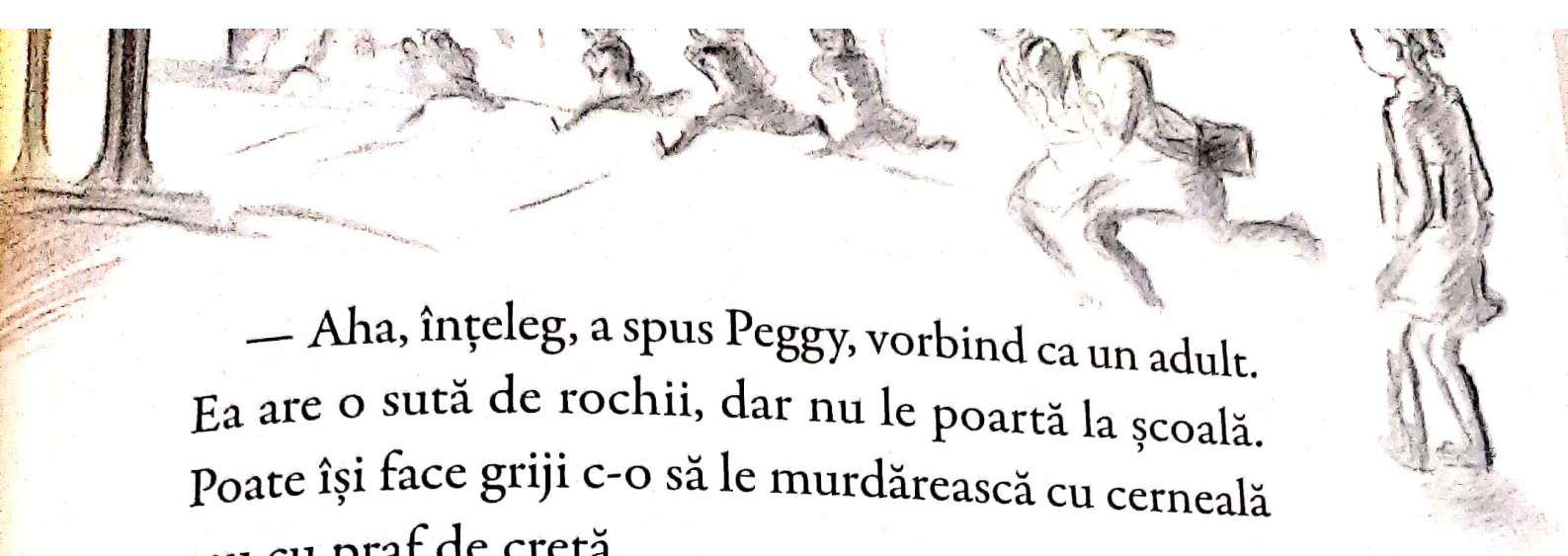

— Aha, înțeleg, a spus Peggy, vorbind ca un adult. Ea are o sută de rochii, dar nu le poartă la școală. Poate își face griji c-o să le murdărească cu cerneală sau cu praf de cretă.

Atunci toată lumea a început să râdă și să vorbească în același timp. Wanda s-a uitat nemișcată la ele, strângând și mai tare din buze și încruntându-se, astfel încât căciula cenușie i-a alunecat pe frunte, până la sprâncene. Dintr-odată din capătul străzii se auzi primul semnal al clopoțelului.

— Haideți, repede, a spus Maddie ușurată. O să întârziem.

— La revedere, Wanda, a zis Peggy. Să ai o sută de rochii e mi-nu-nat.

După care s-au auzit și mai multe râsete, iar fetele au luat-o la fugă, au râs, au vorbit, au uitat de Wanda și de cele o sută de rochii ale ei. Dar au uitat până a doua zi și a treia și a patra, căci Peggy, când o vedea că vine la școală, își aducea aminte și o întreba de cele o sută de rochii. Ajunsese să i se pară că ziua e irosită

Scanned with CamScanner

dacă nu se distra un pic cu Wanda și nu stârnea râsetele aprobatoare ale fetelor.

Da, așa începuse jocul celor o sută de rochii. Totul s-a întâmplat atât de brusc și de neașteptat, și toată lumea a fost atât de absorbită, încât nici dacă erai ca Maddie și te simțeai stânjenită nu puteai să faci nimic ca să-l oprești. Maddie a dat din cap. Da, a repetat ea pentru sine, așa începuse, în ziua aceea, în ziua aceea senină.

A strâns hârtia deasupra căreia își ascuțise creionul și s-a dus în fața clasei, să arunce resturile în coșul învățătoarei.

Scanned with CamScanner

Concursul

Astăzi, deși ea și Peggy întârziaseră la școală, Maddie era bucuroasă că nu fusese nevoită să râdă de Wanda. A lucrat la problemele ei de aritmetică dusă pe gânduri. Opt ori opt... să vedem... nu putea s-o facă pe Peggy să nu mai râdă de Wanda. Își dorea să aibă curaj să-i scrie un bilet, pentru că știa că n-ar îndrăzni niciodată să-i spună în față: „Hei, Peg, hai să n-o mai întrebăm pe Wanda câte rochii are."

Scanned with CamScanner

Când și-a terminat exercițiile, a început să-i scrie un bilet lui Peggy. Dintr-odată s-a oprit și a trecut-o un fior. S-a văzut pe ea în curtea școlii, o nouă țintă pentru Peggy și celelalte fete. Peggy ar fi putut s-o întrebe de unde avea rochia de pe ea, iar Maddie ar fi trebuit să spună că era o rochie veche de-a lui Peggy pe care mama ei încercase s-o modifice cu niște garnituri noi, astfel încât nimeni din sala 13 să n-o recunoască.

Dacă Peggy și-ar da singură seama că trebuie să înceteze să mai râdă de Wanda... Of, of! Maddie și-a trecut mâna prin părul scurt și blond de parcă ar fi vrut să dea la o parte gândurile stânjenitoare. Ce importanță avea? Maddie a rupt încet biletul pe care-l începuse și l-a făcut bucăți. Ea era cea mai bună prietenă a lui Peggy, iar Peggy era preferata tuturor colegilor. Peggy n-ar fi fost în stare să facă ceva cu adevărat rău, s-a gândit ea.

Cât despre Wanda, nu era decât o fată care locuia în Boggins Heights și stătea singură în curtea școlii. Nimeni din clasă nu se gândea la Wanda decât atunci când era rândul ei să se ridice și să citească cu voce

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

tare. Și atunci toți sperau să se grăbească și să termine și să se așeze odată, pentru că-i lua o veșnicie să citească un paragraf. Uneori stătea în picioare și doar se uita în carte și nu putea sau nu voia să citească. Învățătoarea încerca s-o ajute, dar ea nu făcea decât să stea în picioare până când învățătoarea îi zicea să se așeze. Era proastă sau ce? Poate că era doar timidă. Doar în curtea școlii vorbea despre cele o sută de rochii. Maddie și-a amintit cum povestea despre una dintre rochiile ei, una albastru-deschis cu garnituri cireșii. Și și-a mai amintit de alta care era verde-aprins cu o panglică roșie.

— Probabil că arăți ca un pom de Crăciun îmbrăcată în aia, au zis fetele cu prefăcută admirație.

Gândindu-se la Wanda și la cele o sută de rochii ale ei aranjate în dulap, Maddie a început să se întrebe oare cine o să câștige concursul de desen. Pentru acest concurs fetele trebuiau să deseneze rochii, iar băieții, bărci cu motor. Probabil că Peggy avea să câștige medalia la fete. Peggy desena cel mai bine din clasă. Cel puțin așa credeau toți. De-ai fi văzut cum putea să copieze o poză dintr-o revistă sau chipul

Scanned with CamScanner

vreunei stele de cinema. Aproape că-ți dădeai seama cine e. Ah, Maddie chiar spera să câștige Peggy. Spera? Era sigură că o să câștige Peggy. Ei bine, învățătoarea avea să anunțe mâine câștigătorii. Și atunci vor ști.

Gândurile despre Wanda s-au risipit treptat din mintea lui Maddie și până să înceapă lecția de istorie dispăruseră complet.

Scanned with CamScanner

Cele o sută de rochii

A doua zi burnița. Maddie și Peggy s-au grăbit la școală sub umbrela lui Peggy. Bineînțeles că într-o astfel de zi n-o așteptau pe Wanda Petronski la colțul străzii Oliver, strada aceea care departe, departe, pe sub șinele de tren și apoi în sus, pe deal, ducea la Boggins Heights. Oricum nu voiau să riște să întârzie, pentru că era o zi importantă.

— Crezi că domnișoara Mason chiar o să anunțe astăzi câștigătorii? a întrebat Peggy.

Scanned with CamScanner

— Da, sper să anunțe din secunda în care intrăm, a zis Maddie, apoi a adăugat: Bineînțeles c-o să câștigi, Peggy.

— Sper, a spus Peggy nerăbdătoare.

În secunda în care au intrat în clasă, s-au oprit brusc și au exclamat uimite. Peste tot erau desene: pe fiecare pervaz, atârnate de tablă, întinse peste planșele cu păsări – culori puternice și modele sclipitoare și bogate, toate desenate pe bucăți mari de hârtie de împachetat.

Probabil că erau o sută de planșe, toate aranjate frumos!

Probabil că erau desenele pentru concurs. Da, bineînțeles! Toți s-au oprit și au fluierat plini de admirație și s-au minunat.

De cum s-au adunat toți în clasă, doamna Mason a anunțat câștigătorii. La băieți câștigase Jack Beggles, a spus ea, iar desenul său reprezentând o barcă cu motor suspendat era expus în sala 12, printre schițele celorlalți băieți.

— Iar la fete, a spus ea, deși cele mai multe dintre voi au trimis una sau două schițe, o fată anume – iar

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

sala 13 ar trebui să fie foarte mândră de ea – chiar a desenat o sută de modele, toate diferite și frumoase. Membrii juriului au fost de părere că oricare dintre desenele ei ar fi meritat să câștige premiul. Mă bucur să anunț că Wanda Petronski este câștigătoarea la fete. Din păcate Wanda lipsește de la școală de câteva zile și nu e aici ca să primească aplauzele pe care le merită. Să sperăm că se va întoarce mâine. Acum, copii, puteți să vă plimbați prin sală în liniște și să vă uitați la desenele ei splendide.

Copiii au început să aplaude, iar băieții se bucurau că au ocazia să bată cu piciorul în podea, să bage degetele în gură și să fluiere, deși nu-i interesau rochiile. Maggie și Peggy au fost printre primii care au ajuns la tablă să se uite la desene.

— Uite, Peg, a șoptit Maddie, aia e rochia albastră despre care ne-a spus. Nu că-i frumoasă?

— Ba da, a zis Peggy. Și uite-o și pe cea verde. Doamne, și eu care credeam că mă pricep la desen!

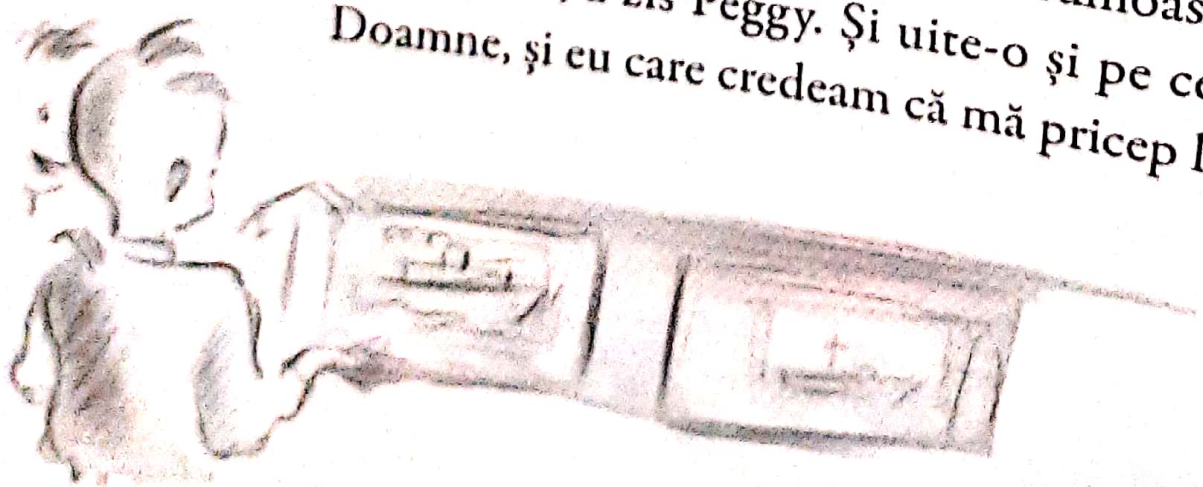

Scanned with CamScanner

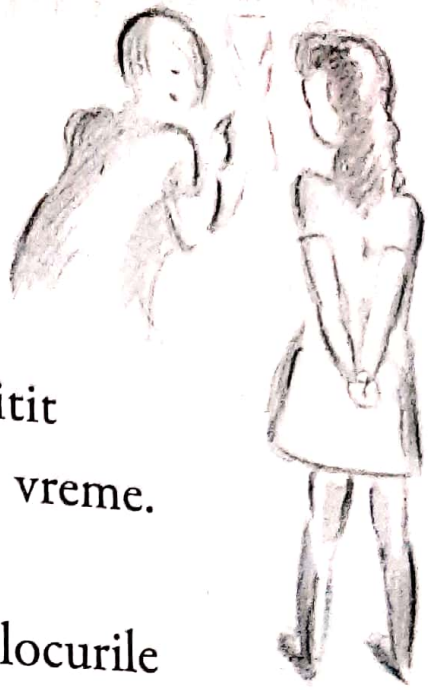

În timp ce copiii dădeau roată încăperii, monitorul din biroul directorului i-a adus un bilet domnișoarei Mason. Aceasta l-a citit de câteva ori și s-a uitat gânditoare la el o vreme. Apoi a bătut din palme și a zis:

— Atenție, toată lumea. Întoarceți-vă la locurile voastre.

Când nu s-a mai auzit deloc tropăitul picioarelor și sala a rămas tăcută și nemișcată, domnișoara Mason a zis:

— Am o scrisoare de la tatăl Wandei și vreau să v-o citesc.

Domnișoara Mason a așteptat o clipă, iar tăcerea din clasă a devenit tot mai tensionată, copiii tot mai nerăbdători. Învățătoarea și-a aranjat ochelarii încet, cu mare atenție. Felul ei de a se purta sugera că ce avea să urmeze – această scrisoare de la tatăl Wandei – era o chestiune de o importanță deosebită. Toată lumea a ascultat concentrată în timp ce domnișoara Mason a citit cele câteva rânduri:

— „Dragă domnișoară învățătoare, Wanda a mea n-o să mai vină la școala dumitale. Nici Jake. Acum

Scanned with CamScanner

plecăm în oraș mare. Acolo nu mai strigă *poloneji*. Nici nu mai întreabă de ce nume ciudat. În oraș mare multe nume ciudate. Al dumitale, Jan Petronski“

Citirea scrisorii a fost urmată de o liniște adâncă. Domnișoara Mason și-a scos ochelarii, a suflat pe ei și i-a șters cu batista ei albă și fină. Apoi și-a pus din nou ochelarii și s-a uitat în clasă. A spus cu o voce scăzută:

— Sunt sigură că niciunul dintre băieții și fetele mele din sala 13 n-ar jigni intenționat pe nimeni

Scanned with CamScanner

fiindcă are un nume care întâmplător este lung și neobișnuit. Prefer să cred că ceea ce s-a spus s-a spus din nechibzuință. Știu că și voi toți simțiți la fel ca mine, și anume că s-a întâmplat ceva nefericit. Nefericit și trist deopotrivă. Și vreau să vă gândiți cu toții la asta.

Prima oră era o oră de studiu. Maddie a încercat să-și pregătească lecțiile, dar nu se putea concentra. Adânc, în stomac, avea un sentiment puternic de neliniște. E adevărat că nu-i făcuse plăcere s-o asculte pe Peggy cum o întreabă pe Wanda câte rochii are în dulap, dar nu spusese nimic. Stătuse lângă ele

Scanned with CamScanner

tăcută, iar asta era la fel de grav ca ceea ce făcuse Peggy. Mai grav. Era o lașă. Cel puțin lui Peggy nu i se părea că făceau ceva rău, dar ea, Maggie, se gândise la asta. Se gândise și-și imaginase că s-ar putea face haz și pe seama ei. Ea se pusese în locul Wandei. Dar, stând deoparte și nezicând nimic, contribuise la fel de mult ca Peggy și-i făcuse Wandei zile negre. Ajutase ca cineva să se simtă atât de prost, încât a fost nevoie să plece din oraș.

Dumnezeule! Nu mai putea face nimic? Măcar dacă ar putea să-i spună Wandei că n-a vrut s-o rănească. S-a întors și s-a uitat pe furiș la Peggy, dar Peggy nu a ridicat privirea. Părea că învață din greu.

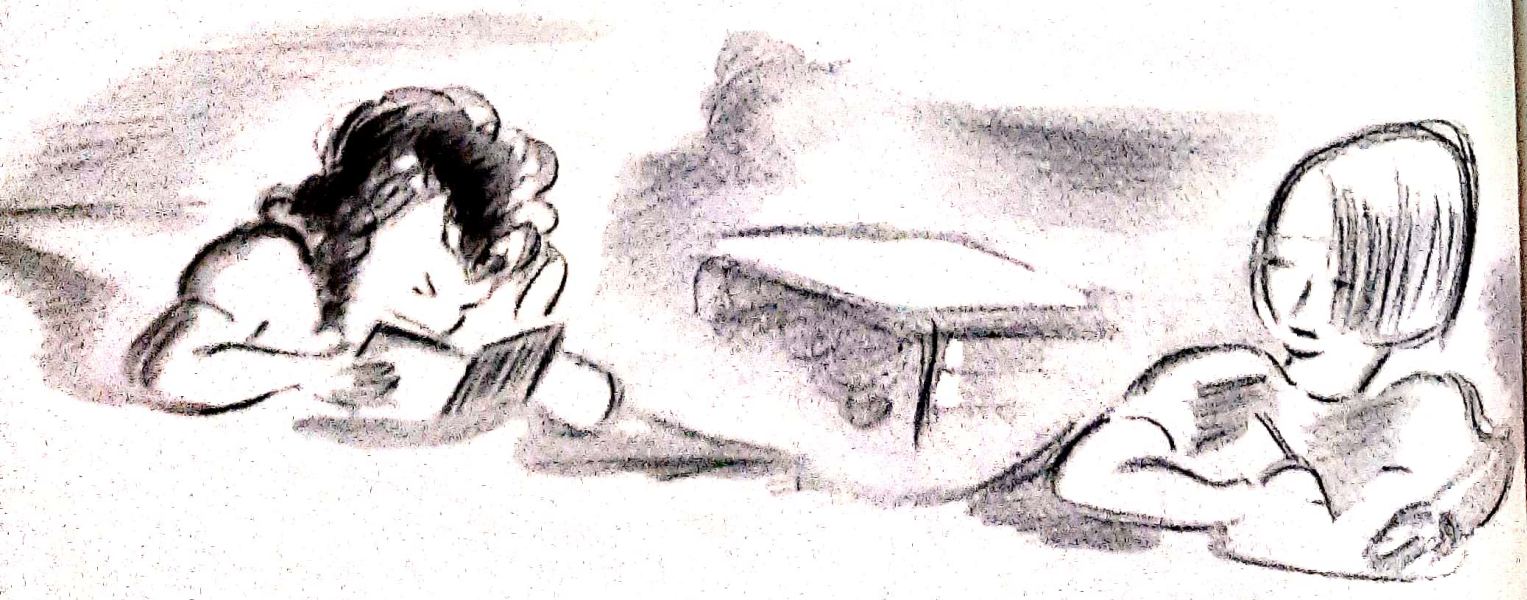

Scanned with CamScanner

Ei bine, indiferent dacă Peggy se simțea sau nu prost, Maddie trebuia să facă ceva. Trebuia s-o găsească pe Wanda Petronski. Poate că nu se mutase încă. Poate că Peggy voia să meargă cu ea în Boggins Heights și să-i spună Wandei că a câștigat concursul. Și că ele erau de părere că e deșteaptă și că cele o sută de rochii sunt frumoase.

După-amiază, când s-au terminat orele, Peggy a zis cu pretinsă lejeritate:

— Hei, hai să mergem să vedem dacă fata aia mai e în oraș.

Deci Peggy avusese aceeași idee ca și Maddie! Maddie radia de bucurie. Peggy chiar era în regulă, așa cum crezuse dintotdeauna. Peg chiar era în regulă. Era OK.

Scanned with CamScanner

Sus, pe Boggins Heights

Cele două fete au plecat în grabă de la școală și au luat-o în sus, pe strada care ducea în Boggins Heights, acea parte a orașului care avea un aer din cale afară de sumbru într-o după-amiază de noiembrie ca aceea, cu burniță, umedă și mohorâtă.

— Ei bine, a zis Peggy țâfnoasă, măcar nu *i*-am zis niciodată că e străină și n-am râs de numele ei. N-am crezut niciodată că are atâta minte încât să-și dea seama că râdem de ea, oricum. Credeam că e prea

Scanned with CamScanner

proastă. Și, Doamne, uită-te cum desenează! Și eu care credeam că mă pricep la desen.

Maddie nu putea să spună nimic. Nu spera decât că o vor găsi pe Wanda. Doar ca să-i poată spune că le pare rău că se luaseră de ea. Și ca să-i spună că toată școala credea că e o persoană minunată și c-o roagă să nu se mute și că toți se vor purta frumos. Ea și Peggy se vor lupta cu oricine nu s-ar fi purtat frumos.

Maddie s-a trezit că-și imaginează o poveste în care ea și Peggy înfruntau pe oricine s-ar fi luat de Wanda. „Petronski Onski!" striga cineva, iar ea și Peggy săreau imediat asupra vinovatului. Pentru o vreme Maddie s-a consolat cu gândurile acestea, însă ele s-au risipit repede, iar ea s-a simțit din nou nefericită și și-a dorit ca totul să fie din nou bine, așa cum era înainte ca vreunul dintre ei să râdă de Wanda.

Brrr! Ce mohorât și frig și trist era aici sus, în Heights! Pe timpul verii, pădurea, oțetarii și ferigile care creșteau de-a lungul pârâului de pe marginea drumului dădeau senzația de vegetație bogată și era frumos să te plimbi pe-aici duminica după-amiază. Dar acum nu era frumos. Pârâul scăzuse și părea

Scanned with CamScanner

doar un firicel de apă, iar burnița de azi scosese în evidență conturul unor obiecte de pe fundul pârâului: cutii ruginite de conserve, pantofi vechi și rămășițele unei umbrele mari și negre.

Cele două fete s-au grăbit mai departe. Sperau să ajungă în vârful dealului înainte să se lase întunericul. Altfel nu erau sigure că puteau găsi casa Wandei. În cele din urmă, răsuflând greu, au ajuns sus, pe deal. Prima casă, cea veche și dărăpănată, era a lui moș Svenson. Peggy și Maddie s-au grăbit să treacă pe lângă ea aproape în vârful picioarelor. Cineva spusese mai demult că moș Svenson împușcase un om. „Prostii!" au zis alții. „Moșul ăsta n-ar face rău nici unui purice."

Însă, adevărat sau nu, fetele au răsuflat ușurate când au dat colțul. Era prea frig și umed pentru ca moș Svenson să stea ca de obicei în scaunul lui sprijinit de casă, mestecând și scuipând zeamă de tutun. Nici măcar câinele nu se vedea nicăieri și nici nu lătrase la fete.

— Cred că acolo stă familia Petronski, a zis Maddie și a arătat către o casă mică și albă cu multe cotețe de găini pe lângă ea.

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

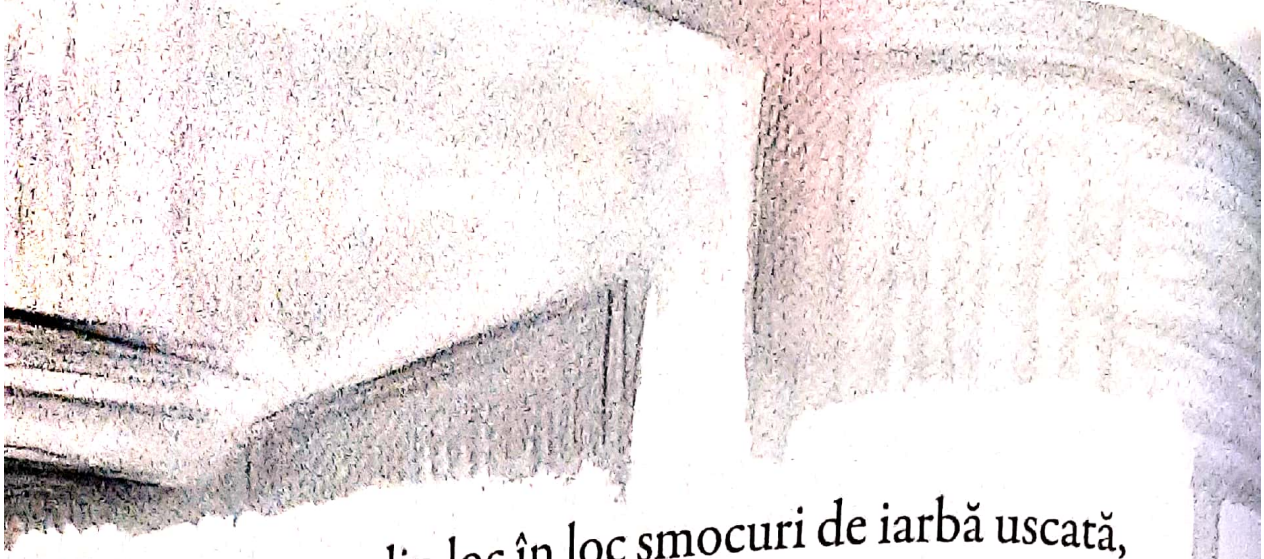

Pe alee erau din loc în loc smocuri de iarbă uscată, ca niște pisoi slăbănogi și uzi. Casa și curtea mică păreau ponosite, dar erau curate. Maddie și-a adus aminte de singura rochie a Wandei, rochia ei albastră și decolorată din bumbac, ponosită, dar curată.

În casă părea să nu mai fie nimic însuflețit, cu excepția unei pisici galbene, care încă mai avea de crescut și care stătea ghemuită pe treapta mică din fața ușii de la intrare. A sărit sperioasă într-un copac și a mieunat încet când fetele au intrat în curte. Peggy a bătut tare în ușă, dar nu a răspuns nimeni. Ea și Maddie s-au dus în spatele casei și au bătut și acolo. Dar tot nu a răspuns nimeni.

— Wanda! a strigat Peggy.

Au ascultat atente, dar timpanele lor nu au înregistrat decât o liniște adâncă. Nu mai era nicio urmă de îndoială. Familia Petronski plecase.

Scanned with CamScanner

— Poate au plecat doar pentru o vreme și nu și-au luat și mobila, a zis Maddie plină de speranță.

Maddie începuse să se întrebe cum ar fi putut să suporte realitatea crudă că Wanda plecase deja și că nu mai putea schimba nimic.

— Păi, hai să vedem dacă e deschisă ușa, a zis Peggy.

Au răsucit cu atenție mânerul de la ușa din față. Aceasta s-a deschis ușor pentru că era fragilă și părea că nu protejează casa cine știe ce împotriva vântului rece care sufla aici pe timpul iernii. Ușa s-a deschis către o cameră mică și pătrată, care era goală. În ea nu mai rămăsese absolut nimic, iar în colț se afla un dulap cu ușa larg deschisă, gol și el. Maddie s-a întrebat ce se afla acolo înainte ca familia Petronski să plece. Și și-a amintit de Wanda spunând: „Sigur, o sută de rochii... toate aranjate frumos în dulap."

Scanned with CamScanner

Ei bine, rochiile – adevărate sau imaginare – dispăruseră. La fel și familia Petronski. Și acum oare cum ar mai fi putut ea și Peggy să-i mai transmită ceva Wandei? Poate că învățătoarea știa unde se mutase. Poate că știa moș Svenson. La întoarcere, ar fi putut să bată la ușa lui și să-l întrebe. Sau poate știau cei de la poștă. Dacă i-ar scrie o scrisoare, poate că cei de la poștă ar da-o mai departe și ar ajunge la Wanda. Abătute și descurajate, fetele au închis ușa și au pornit spre casă. Când au ieșit pe stradă au văzut departe-departe apa din golf, cenușie și rece.

— Crezi că aia era pisica lor și au uitat-o? a întrebat Peggy.

Dar pisica nu mai era de găsit pe nicăieri acum, iar când fetele au luat curba au văzut-o ghemuită sub scaunul stricat de lemn din fața casei lui moș Svenson. Deci poate că pisica era a lui. Nu mai aveau curaj să bată la ușă și să-l întrebe când plecase familia Petronski, dar oricum, Doamne!, uite-l pe moș Svenson cum vine înspre ele pe stradă. Totul la el era galben: casa, pisica, pantalonii, mustața pleoștită și părul încâlcit, câinele care mergea grăbit în spatele

Scanned with CamScanner

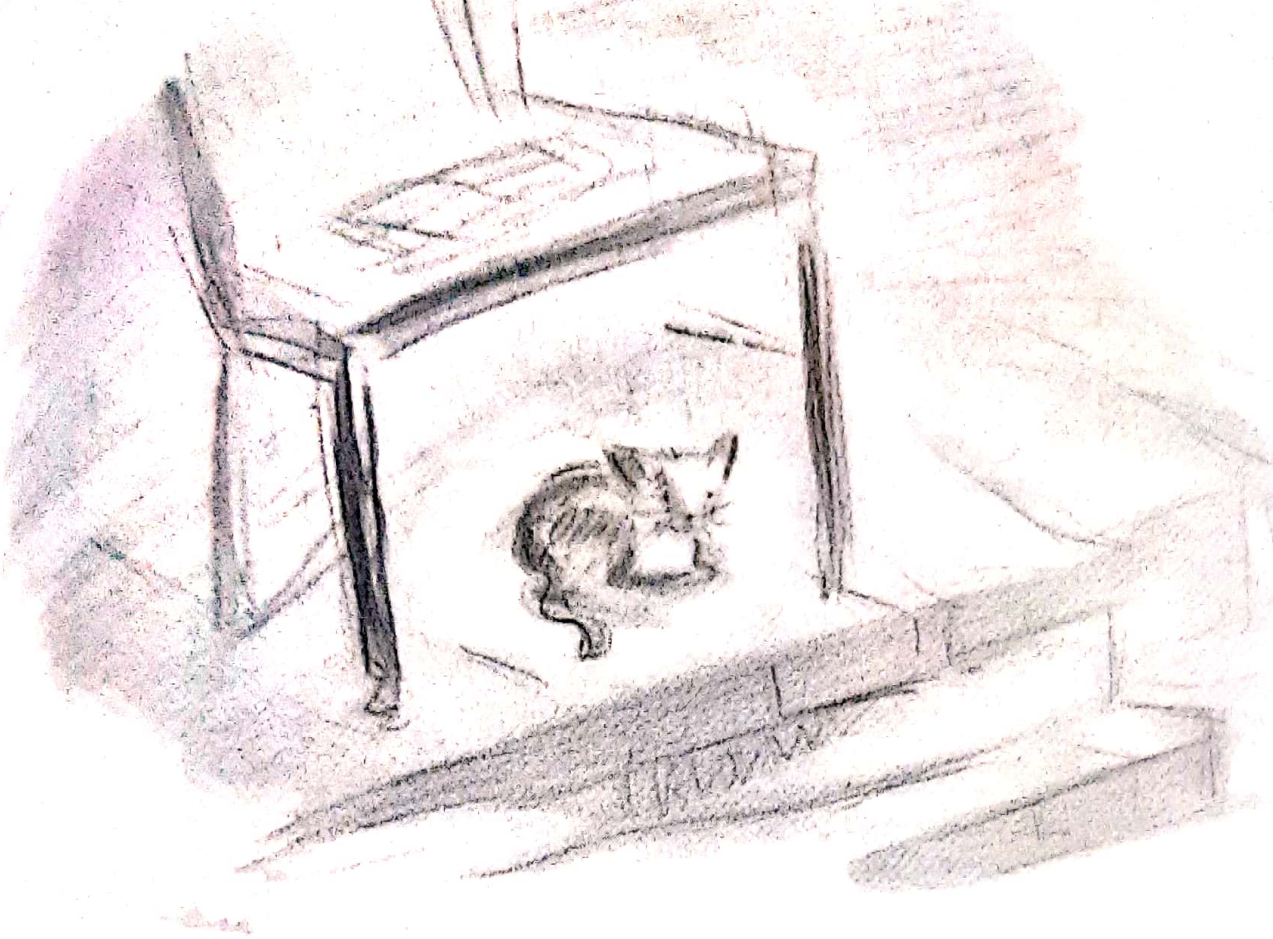

lui și scuipații lungi din zeamă de tutun pe care-i lansa cu precizie printre dinții lui rari și galbeni. Fetele au trecut repede de el, mergând pe marginea cărării. Când au ajuns la o distanță considerabilă, s-au oprit.

— Domnule Svenson! a strigat Peggy. Când s-a mutat familia Petronski?

Moș Svenson s-a întors, dar n-a zis nimic. În cele din urmă a răspuns, dar cuvintele nu i se înțelegeau, iar cele două fete s-au întors și au luat-o la fugă pe deal în jos cât de repede au putut. Moș Svenson

Scanned with CamScanner

s-a uitat după ele o clipă, apoi și-a continuat drumul la deal, mormăind și scărpinându-se în cap.

Când au ajuns din nou jos, pe strada Oliver, fetele s-au oprit din alergat. Încă se simțeau nefericite, iar Maddie s-a întrebat dacă avea să fie tristă pentru totdeauna din cauza Wandei și a celor o sută de rochii. Nimic n-o să i se mai pară acum în regulă, pentru că tocmai când va fi pe punctul să se bucure de ceva – cum ar fi să meargă la plimbare cu Peggy să adune fructe de pădure sau să se dea cu sania

Scanned with CamScanner

pe dealul Barley – ar încolți-o imediat gândul că a făcut-o pe Wanda Petronski să se mute.

— Păi, oricum, a zis Peggy, acum a plecat, deci ce mai putem face? În plus, de câte ori o întrebam de toate rochiile ei, probabil că-i veneau idei bune pentru desene. Poate că altfel nici n-ar fi câștigat concursul.

Maddie a cântărit cu atenție ideea aceasta, pentru că dacă ar fi existat cât de cât o urmă de adevăr în ea n-ar mai fi trebuit să se simtă atât de vinovată. Dar în acea noapte n-a putut să adoarmă. S-a gândit la

Scanned with CamScanner

Wanda și la rochia ei albastru spălăcit și la căsuța în care locuise; și la moș Svenson, care locuia la câțiva pași. Și s-a gândit la imaginea strălucitoare a celor o sută de rochii, toate aranjate frumos în sala de clasă.

În cele din urmă Maddie s-a ridicat în capul oaselor, și-a sprijinit fruntea în palme și s-a tot gândit. Nu se mai gândise niciodată atât de intens la ceva. După mult, mult timp a ajuns la o concluzie importantă.

Niciodată nu avea să mai stea deoparte și să nu spună nimic.

Dacă avea să mai audă de cineva care se ia de altcineva pentru că arată caraghios sau pentru că are un nume ciudat, nu o să mai tacă. Chiar dacă asta însemna să piardă prietenia lui Peggy. N-avea cum să îndrepte lucrurile cu Wanda, dar de-acum înainte n-avea să mai facă pe nimeni atât de nefericit. În cele din urmă, epuizată, Maddie a adormit.

Scanned with CamScanner

Scrisoarea pentru sala 13

Sâmbătă, Maddie și-a petrecut toată după-amiaza împreună cu Peggy. I-au scris o scrisoare Wandei Petronski.

Era doar o scrisoare prietenoasă în care-i spuneau despre concurs și-n care o anunțau că ieșise câștigătoare. I-au spus cât de frumoase erau desenele ei și că acum învățau la școală despre Winfield Scott. Și o întrebau dacă îi plăcea acolo unde se mutase și dacă-i plăcea noua învățătoare. Intenționaseră să-i

Scanned with CamScanner

spună că le pare rău, însă până la urmă i-au scris ca și cum ar fi fost pur și simplu prietene bune, iar la final au pus multe inimioare.

La destinatar au trecut Boggins Heights și au scris pe plic „Vă rugăm redirecționați". Învățătoarea nu știa unde se mutase Wanda, așa că singura lor speranță era să știe cei de la poștă. În secunda în care au pus scrisoarea în cutia poștală, s-au simțit amândouă mai bucuroase și mai lipsite de griji.

Au trecut zilele și n-au primit niciun răspuns, dar scrisoarea nici nu s-a întors, deci era posibil să fi ajuns la Wanda. Poate că era atât de rănită și de furioasă, încât n-avea de gând să răspundă. Nu puteai s-o învinovățești. Iar Maddie și-a amintit cum își ridica Wanda umărul stâng în timp ce mergea spre școală singură, și cum fetele ziceau mereu:

— De ce-i stă rochia așa caraghios pe ea și de ce poartă pantofii ăia înalți, cu șireturi, atât de ciudați?

Știau că n-are mamă, dar nu se gândiseră la asta. Nu se gândiseră că trebuia să spele și să calce singură. Nu avea decât o singură rochie și probabil că era nevoită s-o spele și s-o calce peste noapte. Poate că

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

uneori nici nu era uscată când trebuia să se îmbrace cu ea dimineața. Dar era mereu curată.

Au trecut câteva săptămâni și Wanda tot nu răspundea. Peggy începuse să uite toată povestea, iar Maddie se ducea la culcare seara inventând discursuri prin care îi lua apărarea Wandei în fața unor grupuri mari de fete care încercau s-o necăjească întrebând-o: „Câte rochii ai?“ Înainte ca ea să apuce să-și strângă buzele așa cum făcea când se pregătea să răspundă, Maddie striga: „Opriți-vă! Fata asta e o fată la fel ca voi...“ Și apoi toată lumea se simțea rușinată, la fel cum se simțise și ea. Câteodată o salva pe Wanda de

Scanned with CamScanner

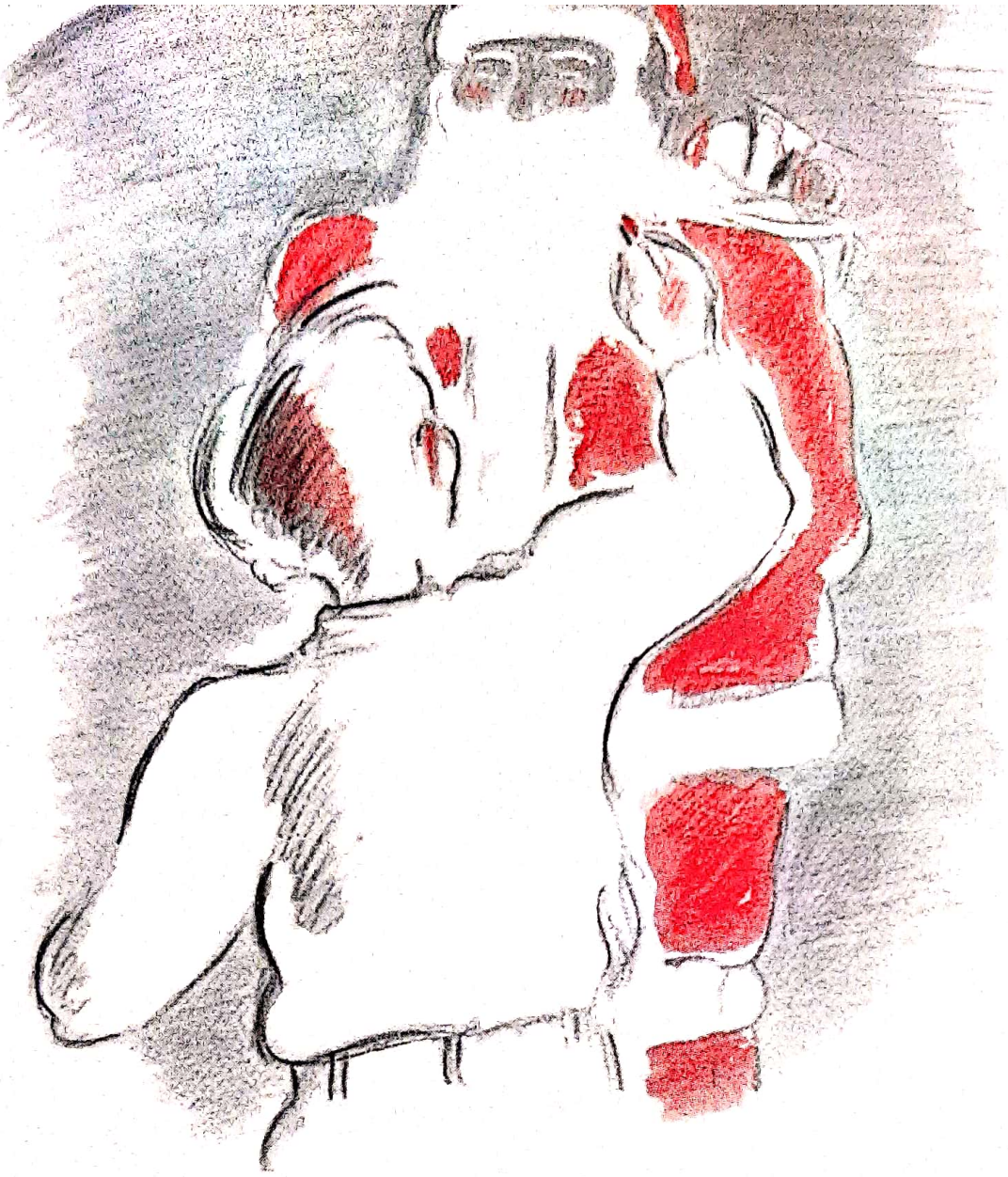

pe un vapor care se scufunda sau dintre copitele unui cal nărăvaș. „A, pentru puțin“, spunea ea când Wanda îi mulțumea cu ochii posomorâți și îndurerați.

Acum venise Crăciunul și era zăpadă pe jos. Clasa era decorată cu un brad mic și cu clopoței. Pe o tablă îngustă, Jack Beggles desenase cu cretă roșie și albă un Moș Crăciun vesel. În ultima zi de școală

Scanned with CamScanner

înainte de vacanță, copiii din clasa lui Peggy și Maddie au avut o serbare de Crăciun. Au dat deoparte catedra și au adus un pian în clasă. Mai întâi au pus în scenă povestea lui Tim Degețel[1]. Apoi au cântat, iar Cecile a făcut câteva numere de dans în diferite costume. Copiilor le-a plăcut cel mai mult dansul intitulat „Trecerea toamnei", în care ea s-a învârtit și s-a răsucit ca o frunză de toamnă, roșu-aurie.

După serbare învățătoarea a spus că are o surpriză și le-a arătat o scrisoare pe care o primise în dimineața aceea.

— Ia ghiciți de la cine e, a spus ea. O mai țineți minte pe Wanda Petronski? Artista nemaipomenită care a câștigat concursul de desen? Ei bine, mi-a scris, iar eu mă bucur să aflu unde locuiește, fiindcă acum pot să-i trimit medalia. Și sper să ajungă până de Crăciun. Vreau să vă citesc scrisoarea de la ea.

Copiii au devenit dintr-odată interesați și au ascultat-o cu atenție pe domnișoara Mason citind scrisoarea.

---

[1] Personaj din cartea *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens.

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Stimată domnișoară Mason,

Ce mai faceți dumneavoastră și sala 13? Vă rog să le spuneți fetelor că pot păstra ele cele o sută de rochii, pentru că în noua mea casă am o sută de rochii noi, toate aranjate frumos în dulap. Mi-ar plăcea ca fata aceea, Peggy, să primească desenul cu rochia verde cu garnitură roșie, iar prietena ei, Maddie, să primească rochia albastră. Cadou de Crăciun. Mi-e dor de școala aceea, iar noua mea învățătoare nu se compară cu dumneavoastră. Crăciun fericit tuturor.

A dumneavoastră,
Wanda Petronski

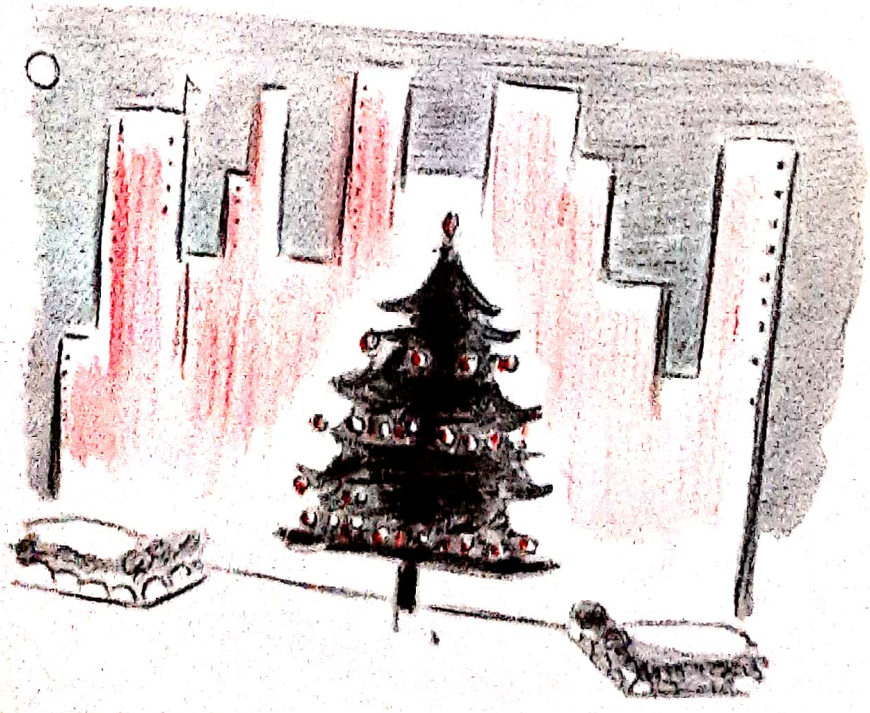

Scanned with CamScanner

Învățătoarea le-a dat scrisoarea s-o treacă de la unul la altul, s-o vadă toată lumea. Era frumoasă: pe o foaie era desenat un brad de Crăciun cu beculețele aprinse în întuneric, iar bradul era într-un parc înconjurat de clădiri înalte.

Pe drumul de întoarcere de la școală, Maddie și Peggy și-au dus desenele cu mare atenție. Stătuseră după serbare ca să ajute la rearanjarea clasei și se făcuse întuneric. Casele păreau călduroase și primitoare, cu coronițe și ilex, și pomi cu beculețe la fereastră. În fața băcăniei erau depozitați sute de brazi de Crăciun, iar în vitrină atârnau acadele în formă de baston și ornamente din hârtie transparentă, lucioasă și strălucitoare, ce reprezentau cornul abundenței. Aerul mirosea a Crăciun, iar în zăpadă se reflectau diferitele culori ale luminilor strălucitoare de peste tot.

— Culorile parcă sunt din cele o sută de rochii ale Wandei, a zis Maddie.

— Da, a zis Peggy, după care s-a oprit sub un felinar să se uite la desen. Doamne! Asta înseamnă că ei chiar îi plăcea de noi. Înseamnă c-a primit

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

scrisoarea noastră și ăsta e modul ei de a spune că totul e în regulă. Și cu asta, basta, a încheiat ea cu hotărâre.

Peggy se simțea fericită și ușurată. Era Crăciunul și totul era în regulă.

— Sper, a zis Maddie tristă.

Era tristă pentru că știa că n-o s-o mai vadă niciodată pe fetița poloneză cu buzele strânse și n-avea să poată îndrepta cu adevărat niciodată lucrurile între ele.

S-a dus acasă și a agățat desenul de perete, într-un loc în care tapetul roz cu flori era rupt. Culorile strălucitoare au însuflețit camera ponosită. Maddie s-a așezat pe marginea patului și s-a uitat la desen. Văzuse tot și nu spusese nimic, dar Wanda s-a purtat frumos cu ea.

Au început să-i curgă lacrimile și s-a uitat multă vreme la desen. Apoi și-a șters repede ochii și s-a uitat mai atent. Culorile rochiei erau atât de vii, încât de-abia atunci observă fața și capul fetei din desen. Dar semăna cu ea, cu Maddie! Chiar semăna. Același păr scurt și blond, aceiași ochi albaștri și aceeași gură lată și dreaptă. Ei bine, da! Wanda chiar făcuse

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

desenul ăla pentru ea. Wanda o desenase pe ea! A alergat entuziasmată până acasă la Peggy.

— Peg! Dă-mi să văd desenul tău.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Peggy în timp ce tropăiau pe scări până sus, în camera ei, unde desenul de la Wanda era pus cu fața în jos pe pat.

Maddie l-a ridicat cu atenție.

— Uite! Te-a desenat pe tine. Asta ești tu!

Iar fata din desen chiar avea chipul și părul roșcovanei Peggy.

Scanned with CamScanner

— Ce-am spus eu?! a zis Peggy. Probabil că până la urmă chiar i-a plăcut de noi.

— Da, probabil că da, a încuviințat Maggie și a clipit des ca să-și înghită lacrimile care o podideau de fiecare dată când se gândea la Wanda cum stătea în locul acela însorit din curtea școlii, aproape de zid, uitându-se indiferentă la grupul de fete care râdeau după ce ea plecase de lângă ele, după ce spusese „Bineînțeles, o sută... aranjate frumos...“

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Cuvânt către cititori

Când sunt întrebată despre cartea mamei mele *O sută de rochii*, mă gândesc adesea oare ce să răspund. Ce-aș mai putea să spun despre o carte care, deși scrisă în urmă cu șaizeci de ani, este în continuare îndrăgită de copii din toată lumea? Ce-aș putea să le răspund copiilor care încă îi trimit mamei mele scrisori de mulțumire și de laudă? „Povestea este adevărată?“ întreabă ei. „Chiar vi s-a întâmplat asta?“ Ei bine, majoritatea poveștilor se nasc și din adevăr, și din închipuire, și cu siguranță la fel stau lucrurile și cu *O sută de rochii*.

Scanned with CamScanner

Cu mulți ani în urmă am întrebat-o pe mama de ce a scris această carte. Mi-a povestit despre o colegă de-a ei din școala primară care era luată în derâdere pentru că venea mereu la școală îmbrăcată cu aceeași rochie și care avea un nume polonez greu de pronunțat. Mama a făcut școala în timpul Primului Război Mondial și pe atunci numele poloneze erau neobișnuite în orășelul West Haven din statul Connecticut, unde a crescut ea și unde se petrece povestea. Colega ei venea îmbrăcată în fiecare zi cu aceeași rochie pentru că nu avea alta. Fetița aceasta s-a mutat la New York în mijlocul anului școlar și – așa cum se întâmplă uneori în viața reală – mama n-a apucat să-i spună că-i pare rău.

Mama n-a uitat-o niciodată pe fetița cu care colegii se purtaseră atât de urât. Știa și ea cum e să fii copil sărac, să-ți fie frig toată iarna și să porți hainele care-i rămân mici surorii. Dar era acesta un motiv suficient ca să necăjești pe cineva sau să fii necăjit? Era corect să te joci cu sentimentele cuiva care era diferit de tine?

Mama s-a întrebat ce putea să facă după atât de mult timp pentru a îndrepta lucrurile, pentru a ajunge la fetița care stătuse în tăcere, singură, lipită

Scanned with CamScanner

de zidul de cărămidă roșie al școlii. Ei bine, s-a gândit ea, ar putea să-i scrie povestea. Și așa a luat naștere cartea *O sută de rochii*. Se regăsește mama mea în personajul Maddie? Se prea poate. Wanda chiar avea o sută de rochii acasă? Cu siguranță avea, în imaginația ei.

La zeci de ani după ce-a fost scrisă, *O sută de rochii* este în continuare îndrăgită de copii. Nu cu mult timp în urmă am primit o scrisoare de la o fetiță din sudul Californiei. O impresionase în mod special puterea Wandei de a ierta. Mi-a scris așa: „O lecție pe care am învățat-o de la Wanda a fost să văd oamenii pentru ei înșiși, din punctul lor de vedere. Ea le-a iertat pe Peggy și pe Maddie, deși trebuia să le suporte în fiecare zi."

Le sunt recunoscătoare tuturor copiilor care continuă să iubească această poveste extraordinară. Fie ca *O sută de rochii* să trăiască încă mulți, mulți ani de-acum încolo!

Helena Estes

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Carte distinsă cu Newbery Honor

Wanda vine la școală în fiecare zi cu aceeași rochie albastră, decolorată, dar spune că are acasă o sută de rochii frumoase...

„*O sută de rochii* va intra în rândul cărților care înfruntă timpul."
Saturday Review

„Scrisă cu o intuiție rară și ilustrată cu căldură și farmec."
The Horn Book

„O carte pe care niciun copil nu o va uita vreodată."
Book Week

www.editura-arthur.ro
ISBN 978-606-788-132-5

Scanned with CamScanner